

Николић као жртва

Пише: Ђорђе Вукадиновић
среда, 28 јануар 2009 22:16

Смена Томислава Николића са места председника административног одбора Скупштине Србије сама по себи не би завређивала нарочиту пажњу да није згодна прилика да се осврнемо на једну вишемесечну представу која се одиграва на српској политичкој сцени.

Разумљива је Николићева жеља да максимално политички профитира од једне, заправо, рутинске и само формалне смене са функције коју већ месецима није ни обављао. Разумљива је и намера да се медијском халабуком прикрије чињеница да је његов посланички статус, као и статус његовог посланичког клуба у скупштини прилично нејасан и дискутабилан. Али је мање разумљива готово апсолутна склоност буквално свих српских медија да му се у тој игри нађу на услузи. А најмање је прихватљиво што се Николић и дружина понашају као да то не виде и као да то није случај, те иду около изигравају жртве неке, наводно, страшне радикално-демократске уроте.

Помињу се милиони евра, „стратешки договор Шешеља и Тадића“, „незапамћени скандал“, „трговина“ и слично. Овде се, заправо, ради о два одвојена питања. 1. Да ли је било договора демократа и радикала поводом усвајања буџета? 2. Да ли је оправдана Николићева смена са места председника једног од два најважнија скупштинска одбора? И одговор на оба питања је, по свој прилици, потврдан. Наиме, последњих дана децембра, када је истицао рок за усвајање буџета, сигурно је било неког договора између владајуће коалиције и Шешељевих радикала. То је готово извесно. Али напредњачки покушај да из тога извуку велики политички капитал и изврше неку врсту самоамнестије за сопствено политичко конвертитство комичан је и неуверљив.

Евентуални договор СРС и демократа, уколико га је било – а, као што рекосмо, по свему судећи, јесте – једнократан је и тактички. С друге стране, дил који су са Тадићем и ко зна с ким још направили Николић и Вучић – стратешки је и дубински. И то се напросто – барем засад – не може поредити. Е, сад, друга је ствар то што љубави на српској политичкој сцени кратко трају и што се теоретски може замислити сценарио по коме Николић више неће бити „омиљени опозиционар“, али је тај дан још далеко – а питање да ли ће икада и доћи.

Они који су Николића подржавали и они који макар нису били склони да га априори демонизују и вређају нису то чинили због тога што су били опчињени његовим

Николић као жртва

Пише: Ђорђе Вукадиновић
среда, 28 јануар 2009 22:16

политичким профилем, нити његовим изразима захвалности и дивљења „доктору Војиславу Шешељу“, већ зато што су били згађени количином негативне кампање, провокација, напада и увреда којима је био изложен и када је за то давао неког повода и када није. Николић и његова странка су у међувремену постали миљеници управо оних медија који су их највише нападали и вређали (Блиц, Б92) , Правда их обжава до имбецилности, а готиве их и на РТС-у, Пинку, Куриру, Политици, Пресу... Све у свему, да се не лажемо, у Србији – а и шире – такве опозиције, тј. са сличним третманом, нит је било, нит ће скоро бити.

Грмљавина о неком страховитом дилу, такорећи, савезу „Шешеља и Тадића“, додуше, из напредњачког угла има смисла утолико што мало релативизује радикалске оптужбе на рачун „оних који се тајно састају и преговарају са Тадићем“. Галамом о томе они желе да обесмисле гнев и клетве својих дојучерашњих колега, поручујући им нешто у стилу: ето, видите да је принцип исти – а све остало су нијансе.

А што се тиче напредњачке оптужбе о „два милиона евра“, колико је, наводно, плаћено радикалска конструктивност приликом доношена буџета, у њу једноставно не верујем. Не зато што имам илузија о српској политичкој класи, нити зато што мислим да сличних плаћања и других форми купопродаје нема, већ напросто зато што сматрам да изгласавање буџета у законом предвиђеном року за владајућу коалицију напросто није било толико значајна ствар да би се због ње завлачила рука у црне партијске фондове. Наравно, била би то извесна политичка непријатност за њих, али би зато, с друге стране, са становишта државне касе, и привремено финансирање имало својих предности.

Уосталом, ако пуко одустајање од амандмана – радикали нису гласали за буџет, нити су том гласању дали кворум – вреди огромних два милиона евра, запитајте се само колико би онда морало да кошта разбијање најјаче опозиционе странке!? Зато је можда Николићу и Вучићу паметније да, барем неко време, не говоре о парама.